

Mattheüs 25 in de gevangenis

We stonden voor een grote poort met een kleine deur. Er werd een zwaar slot ontgrendeld en we moesten bukken om naar binnen te gaan. Even later stonden we op de binnenplaats van de Karanga-gevangenis in Tanzania. Daar zag ik gevangenen in oranje overalls lopen. Het was niet smerig, maar het zag er allemaal wel karig uit. Sinds 1949 was ik de tweede buitenlandse bezoeker. Op dit moment zaten hier 1.399 gevangenen, waaronder 65 veroordeelde vrouwen. We liepen een stukje over de binnenplaats en werden naar de kamer van de directeur gebracht. We hadden een groot aantal dozen met hulpgoederen meegenomen, met daarin lakens, zeep, tandpasta, verbandmiddelen enzovoort.

In veel van de landen waar Dorcas werkt, is er in gevangenissen nauwelijks fatsoenlijk eten, laat staan sanitaire voorziening of medische hulp. Ik gruwel vaak als ik zie hoe slecht de gevangenissen eruit zien. Natuurlijk hebben de meeste gevangenen zich aan iets vergrepen, maar bij 80% had hun gedrag te maken met armoede. Onder deze moeilijke omstandigheden proberen we wat menselijkheid en liefde te brengen. We worden daarbij geïnspireerd door het bijbelgedeelte uit Mattheüs 25 waar staat: 'Ik zat gevangen en jullie kwamen naar Me toe'.

En nu stond ik tegenover Jakob, de leider van de gevangenen. Hij had een lange lijst van spullen die ze de afgelopen jaren van Dorcas hadden ontvangen. De hele lijst werd rustig voorgelezen. Ja, ze hadden er alle tijd voor! Ook vertelde Jakob waar de spullen allemaal naartoe zijn gegaan. Hij sprak perfect Engels en kwam als een keurig en ontwikkeld man over. Ik durfde niet te vragen waarvoor hij was veroordeeld, maar hij vertelde wel dat hij nog 26 jaar moest 'zitten'. Hij bedankte uitvoerig voor alle hulp en daarna kreeg de vertegenwoordigster van de vrouwen het woord. Ze stelde zich voor als Hadija. Ik keek haar aan en zag verdriet in haar ogen. Ze smeekte Dorcas om hulp voor haar kinderen. Ze vroeg of we alstublieft kinderkleding kon-

den meenemen. De vertegenwoordigster van Dorcas beloofde dit de volgende keer te doen, waarop de blik van de vrouw even opvrolijkte.

Aan het eind van het bezoek vertelde ik de gevangenen dat we hen niet zullen vergeten en ook het komende jaar doorgaan met humanitaire hulp. Toen richtte de leider van de gevangenen zich tot mij met een dankwoord. Uit het borstzakje van zijn oranje uniform pakte hij een blauw boekje. Het was een Nieuw Testament. Hij bladerde even en begon te lezen uit Mattheüs 25: 'Ik zat gevangen en jullie kwamen naar Me toe'. Hoewel ik dit Bijbelgedeelte goed ken, ontroerden deze woorden mij nu bijzonder. Hij vroeg me alle mensen te bedanken en hen te vragen de gevangenen niet te vergeten. Diep onder de indruk gaf ik hem de hand. Ik liep door het hek en verliet door het kleine deurtje de gevangenis. Het zal voor Jakob nog 26 jaar duren voor hij door dit kleine deurtje naar buiten mag. Ik hoop dat God hem de kracht en het geduld zal geven om het vol te houden.

Ruud van Eijle
Directeur Dorcas Hulp Nederland

Deze column is gepubliceerd in het Christelijk Weekblad van 9 januari 2009.

In actie voor
de allerarmsten!